

כתוב (שמות כח) ועשית ציץ זהב, ויהי בארנו - סוד הציץ להתעטר בו כהן גדול. וזהו ציץ להסתפל בו בעינים, שהוא סימן של עולם העליון שהתעטר בו כהן גדול. ומשום זה הסתכלותו מכפרת על עזות פנים, שלא עומדת לפניו אלא פני אמת, סוד של כל אלו הפנים העליונים, שהם פני אמת, פנים של אמת, שכלולים באמת של יעקב.

ציצית היא נקבה, סוד עולם התחתון, הסתכלות להזכיר. ציץ זכר. ציצית נקבה, וזה לכל אדם. ציץ לכהן.

ושנינו, אסור להסתפל בשכינה, בגלל זה יש תכלת, משום שתכלת היא כסא לבית דוד ותקונו. וזהו פחד מלפני ה' לפחד מאותו מקום. ועל זה וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות ה'. וזה הכסא שדנים בו דיני נפשות, כמו שפרשוהו, וכל הגונים טובים לחלום, פרט לתכלת, שהוא כסא שעולה בדין הנפשות.

כתוב ונתנו על ציצת הפנף פתיל תכלת. ונתנו על הפנף לא כתוב, אלא ונתנו על ציצת. וזהו שמכסה על שאר החוטים. וראיתם אתו וזכרתם. וכתוב (דברים כה) זכור את אשר עשה לך עמלק. מה הטעם זה? אלא משל לבן שפרץ גדר ונשכו כלב - כל זמן שאביו רוצה להוכיח את בנו, היה אומר: זכור כשנשף אותך הפלב! גם כאן - וראיתם אתו וזכרתם, וזהו מקום שעולות הנשמות להדון.

כמו זה - (במדבר כא) והיה כל הנשוף וראה אתו וחי. למה? אלא כשמעלה את עיניו ורואה דמות אותו שנשכו, היה פוחד שהבן רואה רצועת אביו, פוחד

כתוב (שמות כח) ועשית ציץ זהב, והא אוקימנא רזא דציץ לאתעטרא ביה כהנא רבא. ודא איהו ציץ, לאסתפל לא ביה עיניו, דאיהו סימן דעלמא עלאה, דאתעטר ביה כהנא רבא.

ובגין כך אסתכלותא דיליה מכפרא על עזות פנים, דלא קיימא לקמיה, אלא פנים דקשוט, רזא דכל אינון פנים עלאין, דאינון פנים דקשוט, פנים דאמת. דכלילן באמת דיעקב.

ציצית איהו נוקבא, רזא דעלמא תתאה. אסתכלותא לאדכרא. ציץ דכר, ציצית נוקבא, ודא לכל בר נש. ציץ לכהנא.

ותנינו, אסור לאסתפל בשכינתא, בגין כך אית תכלא, בגין תכלת, איהו כרסיא לבית דוד, ותקונוא דיליה. ודא איהו דחלא מן קדם יי' לדחלא מההוא אתר. ועל דא וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות יי', ודא כרסיא דדיניו ביה דיני נפשות, כמה דאוקמוהו, דכל גונון טבין לחלמא, בר תכלא, דאיהו כרסיא דסליק בדינא דנפשות.

כתוב ונתנו על ציצית הפנף פתיל תכלת. ונתנו על הפנף לא כתיב, אלא ונתנו על ציצית. ודא איהו דחפי על שאר חוטי. וראיתם אותו וזכרתם, וכתיב, (דברים כה) זכור את אשר עשה לך עמלק. מאי טעמא דא. אלא לברא דפריץ גדרא, ונשכיה פלכא. כל זמנא דאבוי בעי לאוכחא לבריה, הוה אמר הוי דכיר פד נשיף לך פלכא. אוף הכא וראיתם אותו וזכרתם, ודא איהו אתר דסלקין נשמתין למידן.

בגוונא דא, (במדבר כא) והיה כל הנשוף וראה אתו וחי, אמאי. אלא כד סליק לעינוי, וחימי דיוקנא דההוא דנשיף ליה, הוה דחיל, וצלי קדם יי', והוה ידע דאיהו עונשא דחיביא. כל זמן דברא חמי רצועה דאבוי, דחיל מאבוי. אשתזיב מרצועה, אשתזיב מפלא. מאן ומתפלל לפני ה', והיה יודע שהוא ענש הרשעים. כל זמן